

Irresponsable

“Si allibero Yassin i torna a Gaza estaria matant el procés de pau amb les meves mans. Organitzaria una oposició molt forta a Arafat, donaria suport al terrorisme i podria arribar a enderrocar el president palestí. Ja que he escollit Arafat com l'únic representant

del poble palestí, no vull crear-li una oposició”. La frase és del primer ministre israelià assassinat, Yitzak Rabin; i la recordava molt oportunament la setmana passada a Ràdio Israel el pare de Nachshon Wachsmann, l'home a qui Rabin va fer aquesta reflexió el 1994 quan va anar a suplicar-li que alliberés el líder del Hamas empresonat per salvar la vida del seu fill, un soldat acabat de segrestar a Cisjordània per una cèl·lula del moviment islamista palestí.

Wachsmann finalment va morir, però Yassin acaba de ser alliberat en un intercanvi molt similar al que demanava aquell pare, i en unes circumstàncies encara pitjors per al procés de pau. L'autor d'aquesta irresponsabilitat només comparteix amb Rabin haver arribat al mateix càrrec: es tracta de l'actual primer ministre, Binyamin Netanyahu, un home que ja ha demostrat amb escreix el seu menyspreu pel procés de pau.

Netanyahu, que ja detenta el trist rècord històric a Israel

d'haver-se convertit en el primer ministre que en menys temps es fa més impopular, ara acaba de superar-se a ell mateix amb l'ordre que va donar d'assassinar el 25 de setembre el representant de Hamas a Amman. Aquella rocambolesca història d'espies ha acabat amb un dels fracassos més sonats del Mossad, però sobretot amb el retorn a Gaza del fundador i líder espiritual del moviment islamista, el xeic Ahmed Yassin, que va ser alliberat *in extremis* per salvar les relacions amb Jordània i per obtenir la repatriació dels dos agents israelians capturats a Amman.

L'home que més va prometre pau i seguretat als israelians, al cap de menys d'un any i mig de ser elegit ja ha hagut d'alliberar a canvi de res el seu pres més valuós, l'home amb qui s'hagués pogut pactar un cessament dels atemptats suïcides que només aquest estiu passat van cos-

tar la vida a 24 israelians. Lluny d'això, Yassin ha pogut arribar a Gaza com a triomfador, com l'home que mai no ha hagut de fer concessions a Israel. Ha pogut oferir als palestins desesperats de Gaza una imatge carismàtica enfront de la figura desgastada d'Arafat, i just en uns moments que l'Autoritat Palestina estava empresonant membres del Hamas, precisament sota la pressió d'Israel i dels Estats Units. Yassin no ha perdut temps a reivindicar la continuïtat de la “lluita armada”. Ha refermat, a més, que l'Islam impedeix reconèixer Israel. De la seva rebuda multitudinària se'n pot desprendre que serà, com preveia Rabin, un important contrapoder per Arafat.

Es en aquest difícil context que la matinada de dimecres Netanyahu va improvisar una cimera amb Arafat. El primer ministre intenta a la desesperada fer gestos que puguin simular que té la iniciativa de cara a la seva opinió pública i també davant l'administració nord-americana, que ha seguit amb perplexitat els últims embolics del líder israelià. La trobada, però, no ha tingut més resultats que un relançament de la cooperació en matèria de seguretat amb els palestins i el compromís de mantenir més sovint aquest tipus de reunions per fer un seguiment de les converses que han de viatjar a Washington els pròxims dies. Arafat també necessitava aquest bany

JOAN ROURA

“La cimera improvisada amb Yàsser Arafat no pot fer oblidar la irresponsabilitat de Netanyahu en l'afer Yassin: l'alliberament forçat del líder de Hamas a canvi de res.”

de protagonisme, però li caldrà obtenir resultats a curt termini, és a dir concessions israelianes, per oferir a una oposició interna que és més forta que mai.

La conjunció d'aquestes dues debilitats és ja l'única esperança que li queda al procés de pau. Però les negociacions no poden avançar a retrucs. Caldrà veure, com sempre, si Washington està disposat a pressionar de veritat; però l'administració nord-americana ja dona signes d'esgotament davant la figura de Netanyahu que el mateix Clinton va qualificar d'“home impossible” en una conversa amb el rei Hussein de Jordània durant la darrera crisi.

El diari independent israelià *Ma'ariv* ho resumeix prou clar: “Al costat del telèfon vermell a l'oficina del primer ministre s'asseu un home en el judici del qual no s'hi pot confiar”. En dues paraules: un irresponsable. Com abans hagi de tornar a passar per les urnes, millor. ■